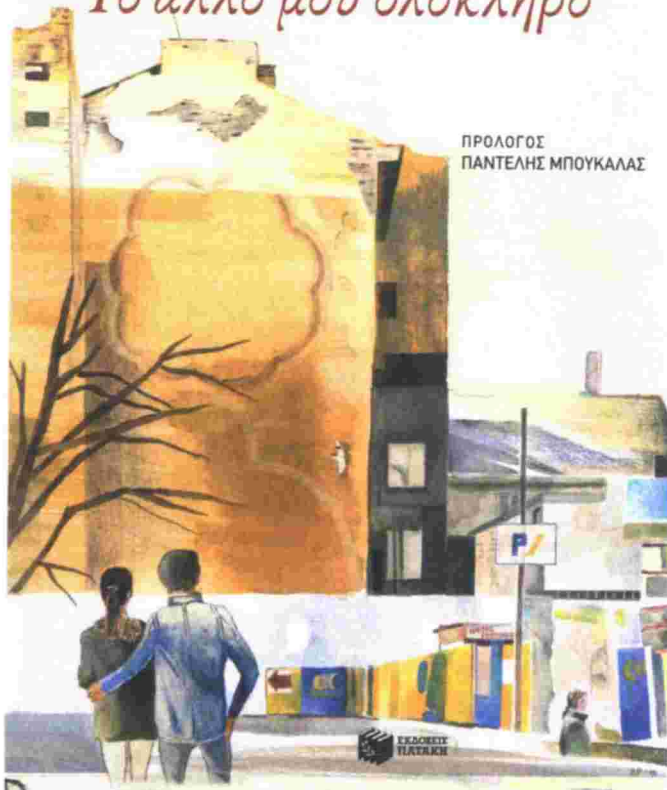

ΤΑΣΟΥΛΑ ΕΠΤΑΚΟΙΛΗ
Το άλλο μου ολόκληρο

*Η Τασοΐλα
Επιτακοΐλη γεννήθηκε
το 1968 στη Σάμο
και μεγάλωσε
στον Πειραιά.
Είναι δημοσιογράφος
της «Καθημερινής»
από το 2003, στέλεχος
του περιοδικού «Κ»,
ενώ επί 15 χρόνια
ήταν παραγωγός του
Μελωδία FM 99,2.
Το βιβλίο είναι
αφιερωμένο
στον σύζυγό της,
Κώστα Μοσχοΐδη,
που έφυγε από
τη ζωή το 2014.*

Βιβλίο
Ενα απρόβλεπτο ερωτικό γράμμα

Με δωρικότητα και ευθύτητα, η Τασοΐλα Επιτακοΐλη αποκαλύπτει στο βιβλίο της «Το άλλο μου ολόκληρο» (εκδ. Πατάκη) την ψυχολογική διαδρομή του πένθους. Περιγράφει τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τις μεταπτώσεις που της προκάλεσε η αδόκητη απώλεια του συζύγου της. Μια θαρραλέα αυτοψυχανάλυση μέσα από σύντομες καταγραφές ενός ημερολογίου που ξεκινά τρεις ημέρες μετά το τέλος και εκτείνεται σε βάθος ενός έτους.

Μια συγκλονιστική διαδρομή στην περιοχή της συντριβής και της αναζήτησης νοήματος. Διάβασα τις πρώτες σελίδες του βιβλίου και δεν μπόρεσα να το αφήσω κάτω. Δεν είναι μόνο η ομορφιά της λιπής γραφής που πάντοτε χαρακτηρίζει τα γραπτά της ταλαντούχας συναδέλφου. Ούτε μόνο το ενδιαφέρον που προκαλεί στον αναγνώστη το θάρρος της συγγραφέως να εξερευνήσει και να αποκαλύψει τον εαυτό της. Η κυριότερη αρετή του βιβλίου είναι ότι σύντομα αντιλαμβάνεσαι πως υπερβαίνει τη «λογοτεχνία του πένθους». Στο «Άλλο μου ολόκληρο» το πένθος ως γεγονός μεταβάλλεται σε οπτική γωνία

από την οποία αποκαλύπεται η έννοια της μεγάλης αγάπης. Η σκληρή εμπειρία και η επίπονη ψυχολογική διαχείριση του πένθους δρουν ως αφορμή για την περιγραφή ενός μεγάλου έρωτα.

Ο έρωτας, και όχι το πένθος, είναι το θέμα του βιβλίου. Ενα μεγάλο γράμμα στον άνθρωπο που έφυγε γίνεται μια απόδοση της εμπειρίας της ταύτισης, η οποία «απαθανατίζει» το πρόσωπο, το αποσπά από τη λήθη και το τοποθετεί, άυλο και άφθαρτο, στο ενεργό πεδίο της μνήμης. Το ίδιο το βιβλίο, πέρα από τελετουργία αυτογνωσίας, γίνεται ίκνος στον χρόνο ως ύστατο δώρο στον άνθρωπο που έφυγε. Η δύναμη του βιβλίου είναι ότι ο αναγνώστης πολύ σύντομα συνειδητοποιεί τις παραλληλίες και τις ομοιότητες με τα δικά του συναισθήματα, όχι μόνο για όσους αγάπησε κι έχασε, αλλά κυρίως για όλους όσους σήμερα αγαπά βαθιά και ταυτίζεται μαζί τους. Μια ισχυρή υπενθύμιση ότι στον πυρήνα του νοήματος της ζωής βρίσκεται πάντοτε ο «άλλος» που δεν θα βρίσκεται (αλλά θα είναι) για πάντα «εκεί»! —*Παύλος Παναδόπουλος*